

РЕШЕНИЕ

№ 820

гр. С., 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО Ш ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Петя Попова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Петя Попова Въззивно гражданско дело №
20231100507770 по описа за 2023 година

Производството е по реда чл. 258-273 от ГПК.

С Решение № 6727 от 02.05.2023 г. по гр. д. № 60963/2020 г. по описа на СРС, 149-ти състав на осн. чл. 127а, ал. 2 вр. чл. 76, т. 9 ЗБЛД е заместено съгласието на бащата Х. К. Г., ЕГН:*****, за пътувания на детето С. Х. Г.а, ЕГН:***** извън територията на Република България до следните държави: държавите членки на Европейския съюз, Великобритания, Албания и Босна и Херцеговина и в страни, съседни на Република България-Република Северна Македония, Република Сърбия, Република Турция, придружавана от майката Л. Т. И., ЕГН:***** или упълномощено от нея лице за срок от пет години, считано от влизане в сила на решението без ограничение на броя на пътуванията и за време общо не повече от три месеца в годината, и които пътувания да не съвпадат по време с определения режим на лични контакти на бащата с детето.

Със същото Решение основание чл. 45 ЗБЛД вр. чл. 127а, ал.2 СК е заместено съгласието на бащата Х. К. Г., ЕГН:***** за издаване на паспорт по ЗБЛД на С. Х. Г.а, ЕГН:*****.

Решението на районния съд е атакувано с въззивна жалба, депозирана от Х. К. Г.. С въззивната жалба съдебният акт се обжалва в частта, с която е заместено съгласието му за пътувания на детето С. Х. Г.а, извън територията на Република България до конкретно посочените държави. Първоинстанционният съдебен акт в обжалваната част се оспорва като неправилен. Навеждат се доводи, че районният съд не е обсъдил доказателствения материал в неговата цялост, поради което се поддържа, че съдът е достигнал до погрешни изводи – единствено в полза на въззиваемата И.. Моли решението в атакуваната част да бъде отменено и да бъде оставено без уважение искането по чл. 127а, ал. 2 СК за заместване на съгласието му за пътувания на детето С. Х. Г.а извън територията на Република България.

В срока по чл. 263 от ГПК въззиваемата страна Л. Т. И. чрез процесуален

представител адв. С. е депозирала отговор на въззивната жалба. Излагат се доводи, че районният съд след изслушване на детето и след събиране на относимите доказателства е достигнал до правилни крайни изводи. Моли решението да бъде потвърдено.

В хода по същество в открито съдебно заседание въззивникът Г. поддържа, че не желае въззиваемата И. да възпитава детето им С. и □ няма доверие, за да даде разрешение за пътуване на С., придружавана само от майка □. Посочва, че между тях има редица производства, като заявява, че въззиваемата възпрепятства пътувания на детето С. с бащата. Моли решението в атакуваната част да бъде отменено и да бъде отхвърлена претенцията да бъде заместено съгласието. Възразява срещу размера на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на въззиваемата.

В хода по същество в открито съдебно заседание въззиваемата чрез адв. С. моли въззиваната жалба да бъде оставена без уважение. Посочва, че в действителност между страните са налице различни производства, което води до конфликтни отношения между родителите, от които потърпевш е детето С.. Отправя искане за потвърждаване на решението.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възразенията на насрещната страна, намира за установено следното:

Районният съд е бил сезиран с молба по чл. 127а, ал. 1 СК, предявена Л. Т. И., в която поддържа, че с ответника Х. К. Г. са родители на детето С. Х. Г.а. Сочи, че страните не са сключили граждански брак. Твърди, че с постановено съдебно решение родителските права са предоставени за упражняване на майката, като на бащата е определен режим на лични контакти с детето. Посочва аргументи, че с ответника имат разногласия, относно пътуването на детето С. в чужбина. Твърди, че през месец май 2022 г. майката е планирала почивка в Англия с дъщеря си, но не е успяла да замине, тъй като ответникът е оттеглил пълномощното си, с което дава разрешение на детето да пътува. След многократни разговори на ищцата с ответника да разреши С. да пътува, същият отказвал да даде съгласие. Посочва, че е в интерес на детето е да пътува извън границите на страната. Иска от съда да замести съгласието на ответника за издаване на необходимите документи за пътуване на детето

Ответникът Х. Г. в срока по чл. 131 ГПК е депозирал отговор, в който подробно твърди, че майката не спазва определения режим на лични контакти и възпрепятства пътувания на детето с бащата. Не взима становище по предмета на спора. В открито съдебно заседание оспорва молбата. Възразява, че целта на пътуването е да се отдели детето от бащата.

Страните не спорят, че са родители на детето С. Х. Г.а, това се установява и от приобщените по делото доказателства – удостоверение за раждане на С. Х. Г.а серия № 5239120245 от 21.05.2012 г..

В хода на първоинстанционното производство е прието като доказателство утвърдено с Решение № 464641 от 31.07.2018 . по гр. д. № 11655/2018 по описа на СРС, 84-ти състав споразумение, постигнато между Л. И. и Х. Г., по силата на което родителските права по отношение на детето С. са предоставени на неговата майка Л. И. и е определен режим на лични отношения с бащата Х. Г..

По делото е прието писмо от МВР-ГД „Гранична полиция“ с рег. № 328200-15032 от 02.08.2022 г., адресирано до въззиваемата И., с което същата се уведомява, че на 21.02.2022 г. в ГД „Гранична полиция“ е депозирано заявление от Х. Г., с приложена нотариално заверена декларация с рег. № 2399/21.02.2022 г., заверена от С.Д., нотариус в район РС С., с рег. № 399 на НК, с която същият е оттеглил съгласието си за пътуване извън пределите на Република България на детето С. Х. Г.а, родена на ***** г., декларирано с нотариално

заверено съгласие за пътуване на дете в чужбина, с рег. № 6224/17.05.219 г., заверено от същия нотариус.

По делото е приета декларация с нотариално заверен подпис, положен от Х. Г., с рег. № 2399/21.02.2022 г., заверена от С.Д., нотариус в район РС С., с рег. № 399 на НК, с която Х. Г. е оттеглил съгласието си за пътуване извън пределите на Република България на детето С. Х. Г.а, родена на ***** г., декларирано с нотариално заверено съгласие за пътуване на дете в чужбина, с рег. № 6224/17.05.219 г., заверено от същия нотариус.

От приет в хода на първоинстанционното производство социален доклад с вх. № 65526/09.03.2023 г., изготвен от на социален работник при ДСП Връбница след проведен разговор с бащата Г. и при проведено посещение на адрес, е видно, че майката и бащата на С. са в силно влошени отношения. Помежду си водят много граждански и наказателни дела. Посочено е в доклада, че пътуванията на детето не нарушават интересите му. Детето живее с майка си, като бащата съобщава, че е възпрепятстван да вижда детето.

От приет в хода на първоинстанционното производство социален доклад с вх. № 98592/07.04.2023 г., изготвен от социален работник при ДСП Възраждане се установява, че детето живее заедно с неговата майка, новия партньор на ищцата и общото им дете. При разговор със социален работник детето е споделило, че когато е било на летен лагер, баща □ е дошъл на лагера и започнал да креши. Детето се страхува от баща си. Срещу ответника има издадена заповед за защита по закона за защита от домашното насилие. Детето се среща със своя баща в контактен център. С. тренира спорт, който провежда състезания в чужбина.

Пред районния съд са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетеля И.К.И.. При преценка на показанията по ред на чл.172 ГПК, въззивният съд намира, че споделеното от свидетеля се отличава с вътрешна последователност, логичност, като свидетелят споделя свои лични впечатления. Показанията му не се опровергават от събрания доказателствен материал, поради което въззивният съд ги кредитира в цялост. От същите се установява, че през месец май 2022г., като подарък за родения ден на детето, семейството е имало намерение да пътува до Англия, но при гранична проверка се установило, че ответникът е оттеглил пълномощното си, поради което пътуването отпаднало. От показанията се установява и заявено желание от детето пред свидетеля да пътува извън пределите на Република България, вкл. да посещава организирани състезания по таекуондо в чужбина.

В приетия в хода на въззивното производство социален доклад с вх. № 6254/18.01.2024 г., изготвен от на социален работник при ДСП Възраждане въз основа на среща и разговор с майката Л. И. и с детето С. Г.а, е посочено, че детето живее при майката, която към настоящия момент полага основни грижи за детето С.. При разговор със социален работник детето е споделило, че желае да посещава различни страни с цел екскурзия, както и с цел участие в състезания по бойно изкуство „таекуондо“, които ще се проведат в Република Северна Македония и в Република Сърбия, тъй като тя тренира. Детето е споделило на социалния работник, че тренира бойно изкуство „таекуондо“ към клуб „Барин“ и е републикански шампион.

В приет в хода на въззивното производство социален доклад с вх. № 2248/09.01.2024 г., изготвен от на социален работник при ДСП Връбница въз основа на среща и разговор с бащата Х. Г., е посочено, че бащата Г. категорично отказва съгласие за пътуване на дъщеря му придружавана единствено от майка си извън пределите на Република България. Акцентирано е върху конфликтните отношения между родителите на детето С.. Като причина за отказа на бащата се сочи, възпрепятстването на контактите му със С. от страна на майката, както и отказът на майката да разреши пътуване на детето С. с бащата. Посочено е, че въззивникът се интересува от постиженията на дъщеря си, лично се среща с директора на училището, привързан е към нея и желае да участва пълноценно в нейния живот.

По делото в двете инстанции не са ангажирани други допустими и относими доказателства.

Детето С. е изслушана по реда на 15, ал. 1 ЗЗДет както пред районния, така и пред въззивния съд. Пред районния съд детето С. Х. Г.а е заявила, че иска да пътува заедно със своята майка и да обиколи всички държави в света. Не желае да се вижда със своя баща, защото е груб и агресивен и се страхува от него. Пред въззивния съд детето потвърждава желанието си да пътува извън пределите на Република България със своята майка. Посочва, че досега не е пътувала в чужбина, но иска да отиде в Англия, където има братовчедки, в Сърбия, Македония и Австрия, защото там се организират състезания по таекуондо – спорт, който тя тренира. Посочва, че е имало случай на организирано пътуване от майка си в Англия, но не се състояло, защото баща ѝ оттеглил декларацията за съгласие за пътуване без негово присъствие. Споделя, че баща ѝ я поканил да ходят в Румъния, но тя отказала.

Социалните работници, присъствали на изслушването на детето пред районния, съответно въззивния съд, са заявили, че детето спокойно е отговорило на въпросите, не е имало подвеждащи такива, като е споделило информация, която е била разказана и пред тях.

В хода на производството пред районния и пред въззивния съд лично е изслушан по реда на чл. 127а, ал. 3 СК въззивникът Х. Г.. Пред районния съд същият е заявил, че е против детето да пътува. Пред въззивния съд при изслушването си въззивникът споделя, че не желае детето да пътува в чужбина, придружавано от майка си, тъй като спрямо него от страна на майката няма подобно разрешение, както и предвид поведението на майката спрямо него и във връзка с детето С.. Посочва, че няма опасения детето да пътува в чужбина, придружавано само от майката, като дори напротив той иска детето С. да пътува.

В хода на производството пред въззивния съд лично е изслушана по реда на чл. 127а, ал. 3 СК и въззиваемата Л. И.. Тя споделя, че е служител на Летище С. и като такъв е запозната с държавите, в които може да се пътува и е благоприятно за деца. Споделя, че мечта на детето С. е да посети Англия, защото има роднини там и защото харесва Хари Потър. Посочва, че целите на пътуванията на детето са с цел обогатяване и екскурзионни.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните.

Въззивният съд намира постановеното решение за валидно – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и съдържание. Настоящата инстанция приема, че решението е допустимо, тъй като не се констатира процесуални пречки за разглеждане на депозираната искова молба, а районният съд се е произнесъл съобразно искането, с което е бил сезиран.

Решението е правилно, като на осн. чл. 272 ГПК съдът препраща към мотивите на първоинстанционното решение. Във връзка с възраженията и доводите, изложени във въззивната и насрещната въззивна жалба настоящият съдебен състав намира следното:

Съгласно чл. 127а, ал. 1 и ал. 2 СК въпросите, свързани с пътуванията на децата в чужбина и издаване на необходимите документи за това, се решават по общо съгласие на родителите. При непостигане на такова – спорът между родителите се решава от районния съд по настоящ адрес на детето. Производството има характер на спорна съдебна администрация на гражданските правоотношения, в рамките на което съдът прави преценка по целесъобразност, като не е обвързан от формулираното от молителя искане относно брой пътувания, период от време и определени държавни. При разрешаване на възникналия спор

основен критерий за преценка е винаги интересът на децата. В разпоредбата на §1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето е дефинирано съдържанието на понятието „най-добър интерес на детето“, съгласно която най-добрият интерес на детето е преценка на желанията и чувствата му, физическите, психическите и емоционалните потребности на детето, възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето, опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена, способността на родителите да се грижат за детето, последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата, други обстоятелства, имащи отношение към детето. Интересът на детето, вкл. интересът за пътуване в чужбина, е конкретен, касае винаги интерес на отделна и самостоятелна личност, включва пакет от разнородни обстоятелства, които се преценяват през призмата за най-добро, щадящо и всестранно развитие на детето, и подлежи на изследване във всеки конкретен случай. При разрешаване на спор между родителите касателно пътуванията на децата следва да се съобрази, че всяко дете се ползва с гарантирана свобода на придвижване, което право се гарантира от разпоредбата на чл. 35 от КРБ, както и от чл. 10 от Конвенцията за правата на детето на ООН. Свободата на придвижване съдът е задължен да съпостави при заместване съгласието на единия родител за пътувания в чужбина на децата с безопасността на децата. На преценка подлежи възможността от възникване на опасност или вреда по отношение на децата, ако бъде дадено такова разрешение, в каквато хипотеза молба по чл. 127а, ал.2 СК би била неоснователна. Според установената практика на ВКС не е в интерес на детето то да може да бъде извеждано в неограничен или неопределяем кръг от държави и/или в рискови региони по усмотрение само на единия от родителите, както и на места, където не може да бъде изпълнено съдебното решение за осигуряване на мерките за лични отношения между детето и родителя, който се е противопоставил на извеждането му от страната /в този смисъл решение № 315 от 12.01.2012 г. по гр. д. № 1456/2010 г., Г. К., III Г. О. на ВКС, решение № 32 от 28.01.2011 г. по гр. д. № 170/2010 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС, решение № 143 от 30.05.2011 г. по гр. д. № 300/2010 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС/.

Въззивният съд намира, че по делото категорично се установява несъгласие на въззивника Г. за пътуване на детето С. в чужбина, придружавани само от майка му Л. И.. Становището на въззивника е многократно заявявано, включително в становището му по съществото на делото. Същевременно по делото като писмено доказателства е приета декларация с нотариално заверен подпис, положен от Х. Г., с рег. № 2399/21.02.2022 г., заверена от С.Д., нотариус в район РС С., с рег. № 399 на НК, с която въззивникът е оттеглил съгласието си за пътуване извън пределите на Република България на детето С. Х. Г.а, родена на ***** г., декларирано с нотариално заверено съгласие за пътуване на дете в чужбина, с рег. № 6224/17.05.219 г., заверено от същия нотариус.

На следващо място, въззивният съд намира, че е в интерес на детето С. да пътува извън пределите на Република България. Установява се по делото, че детето С. към момента на приключване на устните състезания пред въззивния съд е на навършени 11 години, т.е. тя е във възраст, в която изгражда мирогледа си към света. Опознаването на различни държави и култури би спомогнало за нравственото, емоционално и социално развитие и израстване на детето С.. Допълнително по делото се установява, че С. тренира бойно изкуство „таекуодо“, във връзка с което се организират състезания, както на територията на Република България, така и в чужбина. По делото са събрани гласни доказателства в тази насока, от които се установява, че детето С. е възпрепятствана да взема участие в организирани състезания по таекуондо извън пределите на Република България. От събраните доказателства се установява и че детето е възпрепятствано да посещава свои роднини, пребиваващи на територията на Великобритания. Въззивният съд намира, че не е в интерес на детето С. да бъде ограничавано при избора си на свободно придвижване – право гарантирано от разпоредбата на чл. 35 от КРБ и на чл. 10 от Конвенцията за правата на детето на ООН. Невъзможността да пътува в чужбина, за да поддържа връзка с роднините си

и за да се развива в спорта, който е избрала да тренира, влияят негативно върху психоемоционалното развитие на детето, което не следва да бъде допускано. В хода на производството е изслушвано и детето С., която категорично заявява своето желание да пътува извън пределите на Република България със своята майка. В интерес на детето е задоволяването на неговите потребности от опознаване на различни култури, традиции и народности, по който начин тя да разширяват мирогледа си за света. Пътуването в страни, извън пределите на Република България позволява на детето С. да се запознаят с исторически и архитектурни забележителности, залегнали и в неговата учебна програма. Пътуването в чужбина би позволило на детето С. то да развива и в спорта, който тя е избрала да тренира. Ето защо, въззивният съд приема, че е в интерес на детето С. да пътува извън пределите на страната.

Във връзка с горното настоящият съдебен състав намира за необходимо да акцентира върху необходимостта двамата родители да съхранят и развиват нравственото и емоционално развитие на детето С., без да позволяват конфликтните отношения между тях да влияят негативно върху детето С.. Въпросът за родителските права и родителския капацитет не подлежи на изследване в настоящото производство. Съдът е длъжен да направи преценка съществува ли опасност за детето да пътува само с единия родител, каквито данни по делото не са налице. Ето защо доводите на въззивника Г. за неоснователност на молбата на въззиваемия, депозирана по реда на чл. 127а СК, във връзка с неспазване режима на лични отношения, не са основание за накърняване интересите на детето С. да пътува в чужбина. Твърденията, че въззиваемата не предоставяла своето съгласие на въззивника за пътуване на детето С., придружавано само от баща си, не представлява средство за защита срещу депозираната от майката молба по чл. 127а СК, нито основание за отхвърляне на последната. Законовото средство за защита за въззивника Г. при непредоставяне на съгласие от страна на майката е по пътя на разпоредбата на чл. 127а от СК. Не на последно място, конфликтните отношения и заведените различни производства между родителите, не са основания за поставяне под съмнение родителския капацитет на майката и въззиваем в настоящото производство, респективно за обосноваване на опасност при пътуване на детето С. в чужбина, придружавана само от майка си. По делото липсват каквито и да е било доказателства, въз основа на които да се направи извод, че предоставянето на заместващо съгласие в полза на въззиваемата поставя в опасност интересите на дето. Дори, самият въззивникът Г. при изслушването си посочва, че няма опасения, а поведението му е било реципрочно на действия на въззиваемата, което не е основание за отхвърляне на молбата на въззиваемата по реда на чл. 127а СК. По изложените съображения неоснователни са доводите на въззивника за отхвърляне на молбата на въззиваемия, депозирана по реда на чл. 127а СК.

По отношение кръга от държави, за които следва да бъде заместено съгласието на бащата Г., както и относно периода във въззивната жалба не са изложени конкретни доводи и възражения. Предвид задължението съдът служебно да следи за ненакърняване интересите на детето, въззивният съд съобрази константната практика на ВКС и задължителната такава, обективирана в Тълкувателно решение № 1 от 03.07.2017 г. по тълк. д. № 1/2016 г., ОСГК на ВКС, съгласно която при даване на разрешение за пътуване следва изначално да бъде изключена възможността детето да бъде отведено в място на размирици, в място, където още не са отстранени последиците от скорошни природни бедствия или в място, където макар и временно, не е препоръчително пътуване, както и да изключена възможността българската държава да бъде лишена от всякаква възможност за контрол върху действията на родителя, комуто са предоставени родителските права. В държави, с които България няма сключени договори за правна помощ, които не са членки на ЕС или не са членки на Хагската конвенция от 1980 г. за гражданскоправните аспекти на международното отвлечение на деца, или които прилагат законодателство, различно от светското, българската държава не би могла да гарантира изпълнението на собствените си съдебни решения за

осъществяване на мерки за лични отношения между детето и родителя, който се е противопоставил на извеждането му зад граница, поради което не е в интерес на децата заместване на съгласието на съответния родител за пътуване в такива държави. Горецитираната практика е напълно съобразена от районния съд, който е заместил съгласието на бащата Г. за пътуване на детето С., придружавано от майка му, до следните държави: държавите членки на Европейския съюз, Великобритания, Албания, Босна и Херцеговина и в страни, съседни на Република България – Република Северна Македония, Република Сърбия и Република Турция. Посочените държави са членки на Хагската конвенция от 1980 г, респективно са членки на ЕС, поради което на тяхна територия страната ни би могла да гарантира изпълнение на собствените си решение. В нито една от посочените държави не се установяват военни конфликти и/или размирици от друго естество. В този смисъл решението на районния съд относно кръга от държави, за които е заместено съгласието на бащата, е правилно.

На следващо място, съгласно константата практика на ВКС не е в интерес на децата съгласието на родителя, възпрепятстващ пътуванията извън страната, да бъде заместено за неопределен период от време, тъй като на практика по този начин на другия родител се предоставя изцяло правото да преценява какви и къде да бъдат пътуванията на децата в чужбина – право, което по принцип е предоставено на двамата родители с оглед необходимостта от преценка, дали подобно пътуване би било в интерес на детето. В случая районният съд е заместил съгласието на бащата Г. за пътуване на детето С. за период от 5 години, като пътуванията за всяка календарна година да бъдат за период не повече от 3 месеца в годината, който да не съвпада с определения режим на лични отношения на бащата с дъщеря му. Въззивният съд намира, че така даденото разрешение от районния съд охранява в най-пълна степен интересите на детето С.. При така дадения срок от 5 години с ограничението от 3 месеца в година и с оглед броя държавните, включени в първоинстанционното решение, майката на децата и въззиваем в настоящото производство има възможност да планира екскурзиите на детето С., както и пътуванията му, свързани с участие в състезания по таекуудо, като същевременно е гарантирано и правото на бащата на лични отношения с детето С., доколкото изрично е постановено пътуванията да не съвпадат с определения режим на лични отношения с въззивника Г..

По изложените съображения въззивният съд намира атакуваното решение за правилно. Законосъобразно и обосновано районният съд е заместил съгласието на въззивника Г., баща на детето С. да пътува до следните държави: държавите членки на Европейския съюз, Великобритания, Албания и Босна и Херцеговина и в страни, съседни на Република България-Република Северна Македония, Република Сърбия, Република Турция, придружавана от майката Л. Т. И., или упълномощено от нея лице за срок от пет години, считано от влизане в сила на решението без ограничение на броя на пътуванията и за време общо не повече от три месеца в годината, и които пътувания да не съвпадат по време с определения режим на лични контакти на бащата с детето.

С оглед гореизложеното въззивният съд намира постановеното решение за правилно, поради което следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба като неоснователна следва да бъдат оставени без уважение.

По разностките:

С оглед изхода на спора право пред въззивната инстанция право на разноси има въззиваемият, който не е претендирал такива, поради което и не му се дължат.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 6727 от 02.05.2023 г. по гр. д. № 60963/2020 г. по описа на СРС, 149-ти състав в частта, с която на осн. чл. 127а, ал. 2 вр. чл. 76, т. 9 ЗБЛД е заместено съгласието на бащата Х. К. Г., ЕГН:*****, за пътувания на детето С. Х. Г.а, ЕГН:***** извън територията на Република България до следните държави: държавите членки на Европейския съюз, Великобритания, Албания и Босна и Херцеговина и в страни, съседни на Република България-Република Северна Македония, Република Сърбия, Република Турция, придружавана от майката Л. Т. И., ЕГН:***** или упълномощено от нея лице за срок от пет години, считано от влизане в сила на решението без ограничение на броя на пътуванията и за време общо не повече от три месеца в годината, и които пътувания да не съвпадат по време с определения режим на лични контакти на бащата с детето.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____